

en hel Del af de gamle Rotter alligevel blev fanget.

Jeg vil haabe, at denne Lovgivning vil svare til de Forventninger, der næres til den, da det ærede 12te Medlem for 6te Kreds jo har Ret i, at Rotterne er en Landeplage, som koster Befolkningen store Værdier. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Leerbeck: Det foreliggende Lovforslag hører ikke til dem, der vækker særlig Opsigt, men det har dog sikkert stor Betydning. Rotterne er jo en Plage baade for Land og By, baade i hygiejnisk og økonomisk Henseende. Ikke des mindre er man i Landkommunerne ikke særlig begejstret for Loven; et overvejende Flertal har udtalt sig mod en Fornyelse af den, medens det modsatte er Tilfældet for Købstædernes Vedkommende. Jeg ved ikke, hvor mange Rotter der findes ude paa Landet, og hvilken Skade de der forvolder, men her i København og i Købstæderne i det hele har vi en Mængde Rotter, og de volder meget stor Skade. Jeg tror, at den Mand, der kunde udrydde Rotterne, vilde indlægge sig en meget stor Fortjeneste.

Ved Loven af 1907 blev det paalagt Kommunerne at udbetale Præmie for hver dræbt Rotte. Dette Paalæg blev imidlertid ophævet i Loven af 1910, og da det foreliggende Forslag er en Fornyelse af denne Lov, findes den nævnte Bestemmelse ikke her. Efter Lovforslaget er Kommunerne stillede frit med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Rotternes Udryddelse. I Loven af 1910 foreslaas der nu foretaget nogle Ændringer; saaledes tilføjes der i § 1 en Bestemmelse, der giver Kommunalbestyrelsen Ret til, hvor den paa offentlige Pladser og Anlæg udrydder Rotter, at kræve, at de tilgrænsende Ejendomme indrages under Rotteudryddelsen. Det er en Bestemmelse, vi lægger megen Vægt paa, naar der skal være Tale om en rationel Udryddelse af Rotter, og man skulde gerne ind paa, at Rotteudryddelsen blev rationel, for at den kunde komme hele Landet til gode.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg kunde godt slutte mig til de meget rottefjendtlige Udtalelser, som det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (S. Thomsen) fremsatte, og derfor i og for sig ogsaa mene,

at en mere samlet Optræden mod denne Hær kunde være hensigtsmæssig. Naar Lovforslaget imidlertid gaar ud paa at holde spredt Fægtning, den, som fremkommer ved, at hver Kommunalbestyrelse kan beslutte sig til at optage denne Krig eller lade være, hænger det sammen med det Forhold, som det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Jørgen Pedersen) saa nøjagtigt gjorde Rede for: at Kommunerne ser forskelligt paa denne Sag. Dette giver sig selvfølgelig ogsaa Udtryk her i Tinget, og jeg tør ikke forvente, at der samme Dag, som de samvirkende Sogneraadsforeninger holder Møde i Fællessalen herved og vedtager en Udtalelse, der ganske falder sammen med, hvad dens enkelte Foreninger og Landkommunerne i det hele har udtalt, og som viser, at de ikke interesserer sig synderligt for Spørgsmaalet, og at de ikke vilde billige et Lovforslag, som gik ud paa at paabyde Kommunerne Foranstaltninger — i dette Ting vilde vise sig Stemning for en saadan Fremgangsmaade. Derfor tror jeg, det er rigtigst at anbefale at blive paa Lovforslagets Grund for derigennem at naa til en Genoprettelse af denne Lovgivning, som i nogle Aar ikke har virket.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds omtalte den sidste Bestemmelse i § 1, hvorefter en Kommunalbestyrelse, der iværksætter Foranstaltninger mod Rotter paa sine egne Ejendomme, er berettiget til at forlange lignende Foranstaltninger iværksat paa de tilstødende Ejendomme i Kommunen og ogsaa i en Nabokommune. Bestemmelsen gaar endvidere, som det ærede Medlem refererede, ud paa at gøre Amtmanden til Opmand i Tilfælde af, at de to Kommuner, Nabokommunen og selve den rottekrigførende Kommune, ikke er enige om Rimeligheden af Paabudet. Det ærede Medlem sagde, at det, Amtmanden kom til at tage Stilling til, var Spørgsmaalet om Udpantning paa en bestemt Ejendom. Saaledes vil Forholdet ikke komme til at ligge. Det, som skal ske efter Bestemmelsen, er, at hvis et Paabud skal gives til en Ejer i en Nabokommune, kan den rottekrigførende Kommune ikke give dette Paabud direkte, men skal gaa til Nabokommunen og anmode denne om at lade Ordren gaa videre; hvis Nabokommunen da er af den Anskuelse, at Paabudet er urimeligt, er det paa dette Tidspunkt, ved Spørgsmaalets principielle Afgørelse, Striden opstaar: skal der gives Paabud, eller skal der ikke gives Paabud? Og da vil Amtmanden altsaa være Opmanden, som